

רע"פ 3271/17 - איתי עמיאל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3271/17 - א'

לפני:
המבקש:
כבוד השופט ס' ג'ובראן
איתי עמיאל

נגד

המשיבה:
מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בירושלים מיום 26.3.2017 בעפ"ג
8421-09-16 שניתן על ידי כבוד השופטים: ר כרמל, כ'
מוסק וש' רנר; ובקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש:
עו"ד יהושע רזניק; עו"ד ניר לזר

החלטה

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטים ר' כרמל וכ' מוסק, והשופטת ש' רנר) בעפ"ג 8421-09-16, מיום 26.3.2017, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (סגנית הנשיא ח' מאק-קלמנוביץ) בת"פ 3869-07-15 מיום 14.7.2016.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של סחר בסמים, לפי סעיף 13 ו19 בצירוף סעיף 19 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: הפקודה); והחזקת סמים שלא לצריכה עצמית, לפי סעיפים 7(א) בצירוף סעיף 7(ג) לפקודה. על פי עובדות כתב האישום, במספר מקרים בשנת 2015 מכר המבקש סם מסוג קנבוס לסוכן משטרתי סמוי. על פי המפורט בכתב האישום, במהלך התקופה המבקש מכר לסוכן עשרות גרמים של סם בתמורה לאלפי שקלים, זאת במספר עסקאות נפרדות. עוד פורט, כי ביום 30.6.2015 החזיק בביתו עשרות גרמים של

עמוד 1

סם מסוג קנבוס, מחולק למספר יחידות. המבקש הורשע בבית משפט השלום על יסוד הודאתו. בית משפט השלום גזר עליו עונש של שנת מאסר בפועל; 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת סמים למעט החזקה לשימוש עצמי; ו-3 חודשי פסילה מלהחזיק או לקבל רשיון נהיגה על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור כל עבירת סמים.

3. בערעורו בפני בית המשפט המחוזי, המבקש ציין כי היה מקום לחרוג ממתחם הענישה שקבע בית משפט השלום, זאת משיקולי שיקום ונוכח העובדה שהוא מקיים אורח חיים נורמטיבי. עוד הודגש, כי המבקש פנה מיוזמתו לטיפול שבועי במכון לטיפול בבעיות סמים, כי הוא סיים שירות צבאי משמעותי, וכי הוא נרשם ללימודי הנדסת בניין אך נוכח מעצרו לא החל את הלימודים. כמו כן, המבקש ציין את היעדרו של עבר פלילי ואת האחריות שקיבל למעשים. מנגד, המשיבה ביקשה לדחות את הערעור, זאת משום שלשיטתה בית משפט השלום עמד כראוי על כלל השיקולים, לרבות שיקולי השיקום מחד גיסא וחומרת המעשים מאידך גיסא. תסקיר שירות המבחן שהוגש לבית המשפט המחוזי פירט כי המבקש קיבל אחריות על מעשיו ואינו משתמש בסמים במשך תקופה ארוכה, והמליץ על עונש מאסר בעבודות שירות.

בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורו של המבקש באופן חלקי. בית המשפט התייחס לקולה לגילו הצעיר של המבקש, להודאתו, לאחריות שלקח על המעשים, להבעת החרטה, להיעדר עברו הפלילי, להליך השיקום שעבר ולתסקיר שירות המבחן החיובי. מנגד, בית המשפט ציין לחומרה את חומרת העבירות, את העובדה שביצע את העבירות ב-6 עסקאות שונות שכללו תיאום מראש ותכנון מוקדם, וכן את כמויות הסם הנכבדות שמכר. בית המשפט המחוזי הדגיש כי כמויות הסם מעידות על נגישותו לסם ולמעורבותו בעולם סחר הסמים, כמו גם על מידת הנזק הפוטנציאלי במעשיו. על יסוד הדברים, קבע בית המשפט המחוזי כי העונשים שהטיל בית משפט השלום היו הולמים. עם זאת, נוכח ההליך השיקומי שעבר, בית המשפט המחוזי הקל בעונשו של המבקש, קבע כי ירצה 8 חודשי מאסר בפועל בלבד, והותיר את יתר חלקי גזר הדין על כנם.

4. בבקשתו לפני, המבקש גורס כי העונש שהוטל עליו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת. לשיטתו, הערכאות הקודמות שגו בכך שלא ייחסו חשיבות מספקת לנסיבותיו האישיות, ובהן הליך השיקום שעבר והעובדה שהוא מקיים אורח חיים נורמטיבי, ולתסקיר שירות המבחן החיובי בעניינו. כמו כן, המבקש טוען כי שליחתו למאסר תחשוף אותו לגורמים עברייניים, אשר עלולה להביא לנסיגה בשיקומו. בנוסף, המבקש משיג על כך שבית המשפט המחוזי לא אימץ את המלצת שירות המבחן בעניינו שהמליצה על מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

5. אין בידי לקבל את הבקשה. הלכה היא כי אין מעניקים רשות ערעור שנייה אלמלא הבקשה מעוררת סוגייה עקרונית, בעלת חשיבות כללית – משפטית או ציבורית (רע"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) פ"ד לו(3) 123 (1982)); או מעלה של שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות אותו מקרה (רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). איני סבור כי תנאים אלה מתקיימים בעניינו של המבקש. אשר לטענותיו של המבקש בנוגע לאימוץ תסקיר שירות המבחן – הן אינן מעלות כל סוגייה כללית החורגת מנסיבותיו האישיות של המבקש. כידוע, תסקיר שירות המבחן מהווה כלי עזר חשוב, אך הוא אינו מחייב את בית המשפט, השוקל מגוון שיקולים נוספים בקביעת העונש (רע"פ 2548/17 חמדני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (2.4.2017); רע"פ 459/17 אבו נג'מה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (23.1.2017); רע"פ 8408/15 חביב נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (9.12.2015)). זאת ועוד, הלכה היא כי טענות בעניין חומרת העונש אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, למעט מקרים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנוהגת (רע"פ 2361/17 איסקייב נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (21.3.2017); רע"פ 1246/17 מטר נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (12.3.2017); רע"פ 6089/16 אבו דיאב נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (9.8.2016) (להלן: עניין אבו דיאב)). בעניינו של

המבקש, לא מצאתי כי קיימת סטייה שכזו (והשוו: רע"פ 5712/16 אייזנבאך נ' מדינת ישראל; עניין אבו דיאב). בית המשפט המחוזי שקל את מכלול השיקולים הרלוונטיים בעניינו של המבקש, ובהם נסיבותיו האישיות, הליך השיקום שעבר ותסקיר שירות המבחן החיובי, ועל סמך הדברים הקל בעונשו. בנסיבות אלו, איני סבור כי קיימות נסיבות חריגות או שיקולי צדק ייחודיים המצדיקים את קבלת הבקשה, ולפיכך דינה להידחות.

6. סוף דבר, הבקשה נדחית. משכך, מתייתרת גם הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר.

ניתנה היום, כ"ז בניסן התשע"ז (23.4.2017).

ש ו פ ט